

Vir secundum cor Dei in quo exprimitur forma ac character optimi Principis, ac Antifitit, ut si Vir habens generositatem, & fortitudinem ad castigandum, & evellendum, & sit secundum cor Dei ad benignitatem, & clementiam ad fovendum, ac nutriendum. Ad designandum Pontificem in populo antiquo ex dei mandato ponuntur duodecim virga in tabernaculo, & illius quae germinabit, erit pontifex, Quem ex his elegero germinabit virga ejus Num. 17. n. 5. Cur ad hoc demonstrandum assumitur virga, cur non potius ramus, vel palma? Optime sane, Virga florida futura erat symbolum optimi Antifitit, virga, ut puniat, tamen cum floribus & fructu cum alimento, & levamine, ac florida pro benemeritis.

Num 17.

Prælati puniat, & beneficit.

60.

Psalm. 130.

In eo, quod quis se humiliat exaltatur.

D. Zeno.

61.

D. Hilari.

Luce 11.

Ex in d. gentia amico d. ta essentia Dei.

62.

D. Just.

pretio est. Valde benigne deus honorat poenitentiam, quae ita delet peccatum, ac si non fuisset. Unde recte ait D. Chryso. homil. 5. de poenitentia Poenitentia medicamentum est peccatum extinguens non solum sanat vulnus, sed illis cicatricem extinguit.

163.

Magna controversia est inter Interpretes An Tribus levitica peccaverit in vitulo colendo, multi negant, alii affirmant, quod peccaverit cum capite suo Aaron. Tamen cum Moyses ipsi surrexerunt in poenam, & ultionem tanti criminis, unde à Moyses laudantur, Hodie consecratis manus vestras Domino unusquisque in filio, & fratre suo. Exod. 32. n. 29. Et satis legislator arguit populum n. 30. Locutus est Moyses ad populum, peccastis peccatum grande, solum populum arguit, cur non etiam Tribum Leviticam, cum in eodem crimine fuerit comprehensa? Recte quidem, licet enim peccaverit, ad peccati poenitentiam festinanter occurrit proinde que notam criminis cito delet, & abolevit. Bacharius epist. ad Januar. ait, Levitici priores ad correctionem legislatoris commendati esse perhibentur, & non tam in illis peccati crimen arguitur, quam velox conversio, in poenitentia celeritate laudatur.

Exod. 32. Peccati sordes seculas abluunt poenitentia.

Bachari.

64. Gen. 18.

Cum promittitur Abraham filius, audiens Sara risit. Genes. 18. n. 13. in quo risu Sara deliquit, & ideo arguitur ab Angelo, quare risit Sara quod angelus non diceret, nisi fidem Oraculi mulier risu laederet, & tamen Apostolus testatur faram fide integra concepisse, dicens, Fide & ipsa Sara sterilis virginitatem in conceptionem feminis accepit. Hebr. 11. n. 11. Quomodo de integra fide laudatur, quae suo risu, tanquam ex diffidentia violavit? Sara statim de suo risu doluit, ac timore perterrita est, ut dicitur citato loco, Genes. 15. ac proinde non incurrit notam laesae fidei, quae cito ad fidem à risu conversa est, D. Athanas. praclare, risit quidem, sed convincta extimuit, quod usque praeserta fidei argumentum est.

Hebr. 11. Sub poenitentia d. sparet nota peccati.

QUESTIO X.

Quare D. Paulus hic agens de Resurrectione, Christi, adducit locum Psalmi. Ego hodie genui te.

Udæi sua maligna perversitate obdurati, negant Christi D. Resurrectionem, & iedo sacri Apostoli de ea frequenter loquebatur, ac evidenter ex multis Scripturae locis probant, & demonstrant hoc a 2 Cor. lib. cap. 2. num. 32. cap. 3. num. 15. cap. 4. num. 10. & multis aliis in locis, sic & Paulus in praesenti de ipsa resurrectione facit sermonem num. 33. Suscitans Jesum, sicut & in Psalmo 2. Scriptum est, filius meus es tu ego hodie genui te.

65. Apostoli instanter praedicant Resurrectionem.

Qui locus quatuor potest habere expositiones, ut dixi Opuscul. 1. resol. 2. q. 2. n. 146. prima de generatione, aeterna, ut Apostolus exponit Hebr. 1. n. 5. Cui Angelorum dixit filius meus es tu ego hodie genui te, & recte conjungitur praeteritum genui, cum praesenti hodie, quia aeternitas est tota simul possessio omnia tempora in se ambiens, & concludens, In illa generatione aeterna semper generat, genuit, & generabit.

66. Psal. 2. Hebr. 1. Generatio aeterna.

Secundo exponitur de generatione temporali, quam expositionem tenet Ecclesia, siquidem in prima Missa Nativitatis ejus exordium, Dominus dixit ad me filius meus es tu, ego hodie genui te nam Christus D. conceptus est de Spiritu Sancto, & in hoc

67. Temporalis.

hoc sensu bene dicitur genitus à Deo, & illud hodie refertur ad illud tempus, sicut Angeli dixerunt Natus est vobis hodie Salvator mundi.

68. Hebr. 5.

Tertio interpretatur de Christi Sacerdotio juxta Paulum ad Hebraeos, 5. n. 5. Christum à Patre constitutum fuisse Sacerdotem, dicens, Christus non semetipsum clarificavit, ut Pontifex fieret sed qui locutus est ad eum, dicens, Filius meus es tu ego hodie genui te. Pro hujus rei intelligentia nota, quod secundum antiquam legem Sacerdotium ad primogenitos spectabat, & inde optime infert Apostolus quod cum Christus sit à Deo genitus, & primogenitus, sit verus Sacerdos, & quo Sacerdotium ad ipsum pertineat, ut omnium primogenitum, & etiam idem Apostolus ex alio davidis loco probat tu es Sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech

Christi Sacerdotium.

69.

Christi resurrectio.

Quarta, & ultima expositio est de resurrectione secundum quam in praesenti Apostolus locum exponit. Ego hodie genui te. Resurrectio est veluti quaedam regeneratio seu generatio, in qua denuo anima unitur corpori, & illud hodie refertur ad ipsum resurrectionis tempus, & haec interpretatio maxime cohaeret cum ipsius psalmi contextu, nam primo agit de passione. Astiterunt Reges terra adversus Dominum & adversus Christum ejus, deinde de resurrectione Ego hodie genui te. tandem sequitur Postula à me, & dabo tibi gentem hereditatem tuam & possessionem tuam terminos terrae, quod Christus post resurrectionem predicatione suorum apostolorum obtinuit.

70. Gloria Christi à resurrectione manifestatur. Philip. 2. D. Antid.

D. Tho.

71. 2 Cor. 5.

D. Leo. A resurrectione Christi caro gloriosa.

Gloria majestas, ac excellentia Christi D. à tempore suae resurrectionis manifestata, publicata ac declarata est in universo mundo & locus Pauli ad Philip. 2. n. 9. Propter quod Deus exaltavit illum & dedit illi nomen, quod est super omne nomen, ut in nomine Jesu omne genu flectatur, Coelestium, terrestrium, & infernorum, &c. Quod à tempore Resurrectionis incipit fieri, & compleri. Anselmus ait, Hoc ante Resurrectionem habuit, sed post resurrectionem, quod erat manifestatum est, ut scirent homines, & Demones, & omnes ei genu flecterent. D. Thomas inquit. In Sacra Scriptura tunc dicitur aliquid fieri quando innotescit, donavit ergo, id est fecit manifestum mundo, quod hoc nomen haberet hoc enim manifestatum est in resurrectione, quia antea non sic nata erat Divinitas Christi.

In hoc sensu ait Apostolus. 2. Corinth. 5. n. 16. Et si, cognovimus secundum carnem Christum, sed nunc jam non novimus. id est nos, ac ceteri Apostoli praesentem Christum cognovimus mortalem carnis passioni, frigori, ac fami obnoxium, & hominem nobis similem, nunc jam non novimus nisi immortalem, & impassibilem, quod optime explicat D. Leo Magn. serm. 1. de Resurrect. ubi sic habet, Resurrectio Domini non finis carnis, sed commutatio fuit, nec virtutis augmento consumpta substantia est, qualitas transiit, non natura defecit, factum est corpus impassibile, quod potuit Crucifigi factum est immortale, quod potuit occidi, factum est incorruptibile, quod potuit vulnerari, & merito dicitur caro Christi in eo statu, quo fuerit nota nesciri, quia nihil in ea passibile, nihil remansit in ea infirmum, ut & ipsa sit per essentiam, & non sit ipsa per gloriam de hac resurrectionis gloria vide c. 2. q. 30. n. 257 n. 2. 8. 259. & cap 4. q. 5. n. 45. 46. & 47.

Act. 13. n. 43. Cumque dimissa esset Synagoga, secuti sunt multi Iudaeorum & colentium advenarum Paulum, & Barnabam, qui loquentes sua debebant eis, ut permanerent in gratia Dei.

num 44. Sequenti vero Sabbatho, pene universa Civitas convenit audire Verbum Dei.

num 45. Videntes autem turbas Judaei repleti sunt zelo, & contradicebant his, quae à Paulo dicebantur blasphemantes.

num 46. Tunc constanter Paulus, & Barnabas dixerunt, Vobis oportebat primum loqui Verbum Dei, sed quoniam repellitis illud, & indignos vos judicatis aeternae vitae, ecce convertimur ad gentes.

num 47. Sic enim praecipit nobis Dominus: Posui te in lucem gentium, ut sis in salutem usque ad extremum terrae.

Versions.

CUM EXPOSITIONE, IV.

Verf. 43. Cum dimissa esset Synagoga. Syrus 72. Postquam solutus esset conventus au- Syrus. dientium, scilicet, nam, ut advertit Lyranus, Lyranus. abiit quilibet in domum suam. Secuti sunt multi Iudaeorum, & vulgari nempe turba, nam Principes resistebant Paulo & contra eum multa machinabantur, Et colentium advenarum. Syrus, Profeliti. Ethiop. qui timebant Deum. Arabicus, Profeliti Religiosi. Arabic. Aethiopicus, Secuti sunt electorum multi Gentiles nempe, qui relicti idolis verum Deum colebant. Ut permanerent in gratia Dei. Syrus. Ut adhereret gratia Dei. Arabicus; Ut persisterent, sequentes, fidem, & doctrinam Apostolorum.

Verf. 44. Sequenti vero Sabbatho In quo debebant congregari, pene universa Civitas convenit Syrus, Coacta est tota Civitas. Arabicus, Confluxerunt omnes incolae Urbis praeter paucos ob famam doctrinae Apostolorum, & eorum mirabilium, quae fiebant in ejus confirmationem.

Verf. 45. Videntes autem turbas Judaei, Scilicet eorum Principes & magnates Repleti sunt zelo, Syrus, Repleti sunt invidia. Aethiopicus, Zelaverunt contra eos. Arabicus Repleti sunt animositate, & invidia Ipsi stimulati multo fervore fremebant invidia, & indignatione in Apostolos eis contradicentes Blasphemantes. Tamquam si essent populi seductores praedicantes falsam doctrinam, ut ipsi perverti, & iniqui diabolice judicabant.

Verf. 46. Tunc constanter Paulus, & Barnabas Syrus, aperte. Arabicus palam, quod vobis nempe Syrus. Judaeis utpote filii promissionis primo erat praedicandum Evangelium, sed quia vestra obduratione ac perversitate, vos tanto evangelii bono indignos judicatis ac fecistis, convertimur ad gentes, quod latius quaest sequenti explicabo.

Verf. 47. Sic praecipit nobis suis apostolis, ac praedicatoribus illud quod pronuntiatum est de Christo D. Isaie. 49. Posui te more prophetico praeteritum pro futuro. In lucem gentium, Syriac. In lucem inter gentes, & inde addit, Ut sis in salutem. Aethiopicus, Ut sis in vita eorum, qui est Christus D. salus, vita, & lux nostra.

QUÆSTIO XI.

Quare ob filiorum Israël obdurationem ipsis relictis predicandum est Evangelium gentibus?

77. Christus D. primo venit ad salutem Israël, cerant enim filii promissionis, nempe Abraham, cui promissio facta fuerat. Sic ait apostolus, Rom. 1. n. 8. Dico Christum Jesum ministrum fuisse circumlocutionis, propter veritatem ad confirmandas promissiones Patrum, et ideo Christus Jesus veniens in hunc mundum præcepit apostolis suis, In viam gentium ne abieritis, & in Civitates Samaritanorum ne intraveritis, sed potius ite ad oves, quæ perierunt domus Israël, Matth. 10. n. 5. 6. Ut latè explicavi. 3. in Evangelia cap. 7. q. 2. Quia ut ibi dixi iterum hic repeto ex D. Chryso. homil. 33. Primum Jesus mittit suos discipulos ad Civitates, & Vicos Judæorum, ut eorum gratiam, & benevolentiam acquirat, cum statim mittens eis Medicos, ac doctores ad eorum salutem ut ita manifestetur, quatum supra omnem modum curam illorum gerebat, & quamvis injuriis appetitus, inde ejus cura non minuitur, sed magis stimulat, ut de eorum salutifero remedio agat. Tot, ac tantis beneficiis Judæi ingrati nullo modo ad salutem ducebantur, imo magis in sua nequitia, ac perversitate obstinati, ac obdurati nullum verbum vite recipiebant, & totis viribus resistebant, & contradicebant, unde de eis ait Jeremias 5. n. 3. Induraverunt facies suas super petram, & noluerunt reverti. Unde à multis Viris doctis applicatur eis illud Deuteronomio, 28. n. 23. Terra, quam calcas, ferrea est. Stephanus Cantuariensis in allegoriis Gothfrid. Tilm. ad cap. 27. Deuteronomio, ait. Terra ferrea sunt corda auditorum, in quibus inspergitur semen id est Verbum Dei, quæ ferrea est, cum dura sit, & obstinata, nec fert fructum in patientia. Et ob tantam Judæorum obdurationem Judæi fuerunt relinquendi, & conversio facta est ad gentes tum etiam, quia Christi morte sublata est divisio Judæorum, & Gentium, & ex utriusque factum est unum Ovile, & unus Pastor, Joan. 10. n. 16 ut notant ibi D. Chryso. D. Hieronymus. D. Paschal. Euthymius, D. Thomas, & alii communiter, gratia Christi diffusa est in omnes gentes. Psalm. 97. n. 3. Isai. 9. n. 3. Christus venit omnes peccatores salvos facere. Ait propheta Habacuc. 2. n. 13. Egressus est in salutem populi sui. Nunquid egressus est de ipso suo Cœlesti superno palatio ad querendam sui æterni Patris gloriam, vel ad exaltationem sui nominis super omne nomen, vel ut æternus Pater daret ei gentes in hereditatem suam, & possessionem suam terminos terræ? Minime, sed in salutem populi sui, nam hæc suorum salus magis est illi cordi, curæ, ac sollicitudini, quam quæcumque alia præmi-nentia, ac Majestas. D. Hieronymus; Egressus est Deus de loco suo, sicut Michæas cap. 1. loquitur, Egredietur de loco suo, ut salvet, scilicet populum suum, ut ait Nolter D. Cyrillus Alexand. Exiit igitur, ut si quis Rex adversus hostium globos militari modo armatus egredietur. Exiit, ut non se-deat, sed tamquam Rex armatus, ut pro suorum salute pugnet, ut eos custodiat, liberetque à suis adversariis. 82. Ingreditur Angelus ad Sanctissimam Mariam Virginem, & ait illi, Ave gratia plena, Luc. 1. n. 19.

Rom. 1. 5. Christus primario venit in salute n. Judæorum. Math. 10. 78. Christus super omnem modum egit de salute. Judæorum. 79. Maxime obstinati. Jerem. 5. Deut. 28. Cantuar. 80. Ex Judæis & gentibus unum ovile. Joan. 10. D. Chryso. D. Hier. D. Paschal. Euthym. D. Tho. 81. Jesus totus impensus hominum salutem. D. Hier. 82. Luc. 1.

aliter Jesus occurrens mulieribus venientibus de sepulchro ait illis Ave. Matth. 28. n. 9. Angelus Math. 28. utpote Creatura uni dat salutem, ac Christus ut do-minus non uni, sed pluribus dat salutem, ut rectè notavit D. Epiphanius Oratione in Sabbath. Sanctum, & ait, Angelus Ave Maria dixit, hic magis phan-gni Consilii Angelus Christus mulieribus clara voce Ave te innotuit, Unus est verus Salvator Deus, qui multorum salute gaude, nec enim sua dona in uno coarctantur, sed in multis exundant, & stagnan-tur Vide supra cap. 8. quæst. 2. n. 17. 18. cap. 10. q. 2. n. 168. 169. & 170.

Act. 13. n. 4. 8. Audientes autem gentes gavisæ sunt, & glorificabant verbum Dei, & crediderunt quotquot erant præordinati ad vitam æternam, Num. 49. Disseminabatur autem Verbum Domini per universam regionem. Num. 50. Iudæi autem concitaverunt mulieres religiosas, & honestas, & primos Civitatis, & excitaverunt persecutionem in Paulum, & Barnabam, & ejecerunt eos de finibus suis. Num. 51. At illi excusso pulvere pedum in eos venerunt Iconium. Num. 52. Discipuli quoque replebantur gaudio, & spiritu sancto.

Versiones.

CUM EXPOSITIONE V.

Verf. 48. Audientes autem gentes gavisæ sunt, audientes id, quod pronuntiarum fuerat de loco Isaiæ maxime gaudebant gentes, quod Deus eos illuminasset in via suæ salutis, & glorificabant verbum domini. Syrus, Et gloriam tribuebant Deo. Æthiop. Glorificaverunt Deum, qui impertivit eis vitam æternam, illi, nempe qui erant electi ac dispositi ad vitam æternam, quibus deus dedit auxilium efficax ut crederent, de quo quæst sequenti. Verf. 49. Disseminabatur autem Verbum Dei. Syriacus, Sermo Domini annuntiabatur. Arabicus, Divulgatus est. D. Chryso. Differebatur. Æthiop. Venit Verbum Domini, Vulgata utitur verbo seminate, quia semen est Verbum Dei, Luc. 8. n. 12. Verf. 50. Iudæi autem concitaverunt. Syrus, Excitaverunt pergit Textus, mulieres religiosas, & honestas. Syrus, Illas mulieres divites. Arabicus, Mulieres devotas, & laudandis moribus imbutas. Æthiop. Mulieres maximas, & optimas Religio-nis. Mulieres gentiles aut judæicas suæ superstitionis, ac falsæ doctrinæ valde tenaces, ac pro suo errore valde pugnantes, sic docet D. Hieronymus, ad Ctesiphontem tom. 2. Omnes hæreses perpetratas, esse per mulieres, & Simon Magus hæresim condidit ad jure auxilio Helene meretricis. Nicolaus Antio-chenus omnium immunditiarum conditor Choros dixit femineos. Marcion quoque Romam præmisit mulierem ad majorem lasciviam. Latè prosequitur Sanctus Doctor alias referendus. Verf. 51. At illis excusso pulvere. Syriacus Excutiunt in eos pulverem. Arabicus, Super illas juxta Domini mandatum, Matth. 10. num. 14. ut fecerunt Apostoli, apud eos, qui Evangelium non recipie-bant, Vide quæ dixi tom. 3. in Evangelia cap. 18. q. 1. 7. ubi de hæc re septem dedi rationes.

Syrus. Æthiop. Auxilium. 84. 85. D. Hier. Hæreses per mulie-res intro-ducuntur. 86. Syriac. Arabic. Mach. 10.

87. Verf. 52. Replebantur gaudio & spiritu sancto Æthiop. Fuit plenus Spiritus sanctus super eos, Super deus suis electis in persecutionibus dat gaudi-um, & læticiam, ut dicitur supra cap. 5. num. 41. Act. 5. Ibant Apostoli gaudentes à conspectu consilii, quoniam digni habiti sunt pro nomine Jesu contumeliam pati. Et additur in textu, & spiritu sancto, suis nempe donis, ac gratis, fidei, spei, charitatis, ac cæterorum. 88. Plinius. Venerunt Iconium. Urbs est valde celebris in Lycaonia apud Taurum montem; de ea agit Plinius lib. 5. cap. 27. Altera cum eodem nomine in Cilicia de priori hic agitur.

QUÆSTIO XII.

Quare præordinati credunt, & non depravantur mala exemplo, & persecutione aliorum?

At Textus, quod crediderunt quotquot erant præordinati ad vitam æternam. Ex Græco legitur Ordinari, dispositi, loquitur ex alto dei præ-destinationis decreto, prout erant ordnati ad fide-m, ac gratiam, seu auxilium efficax gratiæ, quæ est semen gloriæ, & vitæ æternæ unde. Joan. 3. n. 15 dicitur, Omnis homicida non habet vitam æternam in se ipso manentem, id est gratiam, quæ est semen. Præordinati cum multa emphasi, verbum Græ-cum militare est, & significat ordinatos, seu dispo-sitos in acie, vel ordine militari ad pugnandum, quia qui ex decreto Dei sunt præordinati à Deo, quamvis totus Orbis conglomeretur, non poterit eos avellere, ac disgregari à Christo, sic ipse Chri-stus D. dixit Joan. 10. Non rapiet eas quisquam de manu mea, sed ut fortes milites stabunt ad pugnan-dum pro Christo. 90. Tamquam armati ad pug-nandum. 91. Suos electos, ac præordinatos exactissime servat Christus, ut ne quid minimum ex eis pereat, aut deficiat, De se ipso loquens noster Salvator ait, Luc. 15. n. 4. Quis ex vobis homo, qui habet centum oves, & si perdidit unam ex illis, nonne dimittit nonaginta novem in deserto, & vadit ad illam, quæ perierat. Cur tam exacta indagatio, ac investiga-tio, non pro quatuor, vel quinque, sed pro una tan-tum. D. Chryso. serm. 168. præclare inquit, Quare non quatuor, quare non quinque, sed unam ut ostenderet non ex damno fuisse, sed ex numero plus dolorem, namque amissio unius totum dissipaverat centenarium, & post pauca apponit, Ideo relictis nonaginta novem unam sequitur, unam querit, ut in-veniret in una omnes, redintegraret omnes in una, Numerus centenarius erat præordinatus à Deo, non poterat deficere, & ex illo numero ne quid mi-nimum poterat eripi. Vide tom. 3. in Evang. cap. 9. quæst. 52. 92. Valde celebris est illa Ezechielis visio cap. 1. in qua representabantur quatuor animalia, in quibus Sancti, & justi designabantur in suis operationi-bus & unumquodque animal quatuor facies habe-bat faciem hominis, qua innuitur patientia faci-ent Leonis, qua fortitudo; faciem bovis, qua la-bor; faciem Aquilæ, qua dexteritas ingens expri-mitur. et ait Textus, Ubi erat impetus Spiritus illuc gradiebantur. Ezech. 1. n. 12. Hugo, & alii per impetum Spiritus exponunt imperium ac impulsum divini Spiritus, quo suos electos regit, & gubernat in omni supervenientia patientia hominis fortitu-dine Leonis, sustinentia bovis prudentia, ac sapa-citate Aquilæ, ut stabiles, ac constantes sint in suo ordine, ac gradu in quo divina præordinatio eos

constituit, & sic dicitur: Ubi erat impetus illuc gra-diebantur, nec evertebantur cum ambularent. Sed inter ipsas pressuras, contrarietates, ac adversita-tes, magis proficiebant, augebantur, ac multipli-cabantur Nec revertebantur cum ambularent.

CAPUT XIV.

1. Factum est autem Iconii, ut simul introirent in Synagoga am Judæorum & loqueretur, ita ut crederet Judæorum, & Græcorum copiosa mul-titudo. 2. Qui vero increduli fuerunt Judæi, suscitaverunt & ad iracundiam concitaverunt animas gen-tium adversus fratres. 3. Multo igitur tempore demorati sunt, fiducia-li-ter agentes in Domino, testimonium perhiben-te verbo gratia sua, dante signa, & prodigia fieri per manus eorum. 4. Divisa est autem multitudo Civitatis, & qui-dam quidam erant cum Judæis, quidam vero cum Apostolis. 5. Cum autem factus esset impetus Gentilium, & Judæorum cum principibus suis, ut contume-liis assiderent, & lapidarent eos. 6. Intelligentes confugerunt ad Civitates Lycaonia Lystram, & Derben, & universam in circui-tu regionem, & ibi evangelizantes erant. 7. Et quidam vir Lystris infirmus pedibus sedebat claudus ex utero matris suæ, qui nunquam ambulaverat. 8. Hic audivit Paulum loquentem. Qui intuitus eum, & videns, qui fidem haberet, ut saluus fieret. 9. Dixit magna voce, Surge super pedes tuo rectus Et exiit, & ambulabat. 10. Turba autem cum vidissent, quod fecerat Pau-lus elevaverunt vocem suam Lycaonicè di-centes, Divi similes facti hominibus, descende-runt ad nos. 11. Et vocabant Barnabam Jovem, Paulum vero Mercurium quoniam ipse erat dux verbi. 12. Sacerdos quoque Jovi, qui erat ante Civitatem tauros & coronas ante januas afferens cum po-pulis volebat sacrificare. 13. Quod ubi audiverunt Apostoli, Barnabas & Pau-lus concisis tunicis suis exiierunt in turbas, clamantes. 14. Et dicentes Viri quid hæc facitis? Et nos mor-tales sumus similes vobis homines, annuntian-tes vobis ab his vanis converti ad Deum vi-vum, qui fecit celum & terram, & mare, & omnia quæ in eis sunt. 15. Qui in præteritis generationibus dimisit omnes gentes ingredi vias suas. 16. Et quidem non sine testimonio semetipsum reli-quit, benefaciens de Cælo, dans pluvias, & tempora fructifera, implens cibo, & læticia corda vestra. 17. Et hæc dicentes, vix sederunt turbas, ne sibi immolarent. 18. Supervenerunt autem quidam ab Antiochia & Iconio Judæi, & perfusis turbis, lapidantesq; Paulum traxerunt extra Civitatem, existi-mantes eum mortuum esse. 19. Circumdantibus autem eum discipulis, surgens intravit Civitatem, & postera die profectus est cum Barnaba in Derben. 20. Cumque

89. Græcus. Gratia semen gloriæ. Joan. 3. 90. Tamquam armati ad pug-nandum. 91. Luc. 15. Ex numero electorum unus defecit. D. Chry-so. 92. Ezech. 7. Hugo. Electi constantes, & non re-vertuntur.